

samostatný vyrovnací návrh a samostatný seznam jmění a navrhl každý 45% ní vyrovnací kvotu. Zvýšení kvoty na 46% a pak na 50% nelze vykládati jinak, než v souvislosti s původními vyrovnacími návrhy, jinak by to neznačilo zvýšení, nýbrž snížení nabídnuté kvoty, což by bylo nepřipustné podle §§ 53 a 45 odstavec (2) vyr. ř. Není ani závažnou vadou, která bránila potvrzení vyrovnání podle § 58 odstavec (1) čís. 2 vyr. ř., že bylo zahájeno vyrovnací řízení na společný návrh obou dlužníků, neboť je to jen vada formální, která mohla podle § 84 c. s. ř. býti odstraněna. Závažnou vadou jest však, že třebaže je přípustné, by řízení ohledně obou dlužníků bylo společně projednáno podle ustanovení § 70 vyr. ř. § 188 konk. ř. a § 187 c. s. ř., nebylo hlasování o každém vyrovnacím návrhu provedeno odděleně a nebyla vydána dvě samostatná usnesení o potvrzení vyrovnání; neboť to odporuje nejen ustanovením § 187 druhý odstavec a § 404 druhý odstavec c. ř. s. (§ 70 vyr. ř., § 188 k. ř.), nýbrž nelze podle nynějšího stavu ani bezpečně přezkoumati, zdali došlo k přijetí vyrovnání u každého z dlužníků ve smyslu § 50 vyr. ř. Neboť, jak ze seznamu jmění každého z dlužníků je patrné, mají různé jmění a různé vyrovnací věřitele. Ve společném seznamu o hlasování bylo však vše smíšeno a provedeno společné hlasování. Než vada ta je odstranitelná i bez nového hlasování, poněvadž na základě hlasovacího seznamu lze rozdělit vyrovnací věřitele na věřitele tohoto a onoho dlužníka. Mimo to je však dále zapotřebí, by vyrovnací správce podal zprávu o každém z dlužníků odděleně, by bylo lze přiměřenost kvoty u každého z dlužníků zvlášť posouditi.

Čís. 11762.

Do usnesení exekučního soudu, jímž (k návrhu dlužníka) bylo vnučenému správci továrního podniku zakázáno, by nadále neodprodával hotové výrobky, pocházející z doby před zahájením vnučené správy, jest přípustným rekurs vymáhajícího věřitele.

Předmětem vnučené správy továrního podniku jsou i hotové výrobky, pocházející z doby před zahájením vnučené správy. Odprodej těchto výrobků náleží k obvyklým obchodům, k nimž jest vnučený správce oprávněn.

(Rozh. ze dne 18. června 1932, R I 492/32.)

Exekuční soud k návrhu dlužníka zakázal vnučenému správci, by nadále neodprodával příze jako hotové výrobky, pocházející z doby před zahájením vnučené správy, ježto nejsou jejím předmětem. Rekursní soud k rekursu vymáhajícího věřitele návrh dlužníka zamítl. Důvody: Usnesení první stolice vychází z předpokladu, že příze nejsou předmětem exekuce. Tento názor jest nesprávný. Nebyla povolena vnučená správa nemovitosti, nýbrž továrního podniku. Předmětem továrního podniku jest však výroba a prodej vyrobených věcí. Proto spadají všechny zásoby, ať suroviny nebo polotovary nebo tovary do vnučené správy; náleží do okruhu působnosti vnučeného správce, by předsevzal všechny obchody a právní jednání, jež s sebou obyčejně

přináší provozování podniku (§ 343 ex. ř.). Nelze pochybovati o tom, že prodej товарů, vyrobených v továrním podniku vnuceně spravovaném, náleží k obvyklým obchodům.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

D ů v o d y:

Usnesením soudu první stolice bylo vnucenému správci zakázáno, by nadále neodprodával příze jako hotové výrobky pocházející z doby před zahájením vnucené správy, jelikož nejsou jejím předmětem. Nejde tedy ani o poukaz správci o způsobu vedení správy, ani o nařízení exekučního soudu, jímž závady a nepravdivosti při správce hospodaření mají býti odstraněny, nýbrž o rozhodnutí exekučního soudu o předmětu správy. Jest proto mylným právní názor dovolací rekurentky, že rekurs vymáhající věřitelky byl podle § 132 čís. 3 a 4 ex. ř. nepřipustný a měl býti odmítnut. Ve věci se dovolací rekurentka odkazuje na příslušné správné odůvodnění napadeného usnesení s dodatkem, že jest bez významu, proč příze zhotovené před zahájením vnucené správy nebyly již dříve prodány, že výtěžků ze správy lze docíliti i prodejem výrobků zhotovených před jejím zahájením a že, míní-li dovolací rekurentka, že výtěžků ze správy nelze docíliti a že vnucená správa vůbec neměla býti povolena, měla podati rekurs proti usnesení soudu první stolice, jímž byl zamítnut její návrh na zrušení vnucené správy, pokud se týče proti usnesení soudu, jímž byla povolena exekuce vnucenou správou.

Čís. 11763.

Žaloba, již jest se domáháno vrácení losů uvedených podle serií a čísel, není žalobou vlastnickou podle § 366 obč. zák., nýbrž žalobou o navrácení v předešlý stav, domáhá-li se jí žalobce jen toho, by mu bylo vráceno, co plnil na smlouvu neplatnou.

Nedošlo-li ku platné smlouvě o prodeji losů, nemůže prodatel na kupiteli požadovati náhradu toho, co vyplatil svým agentům na provísích za ujednání neplatného obchodu, aniž náhradu ostatních výloh z toho důvodu vzešlých.

(Rozh. ze dne 18. června 1932, Rv I 583/31.)

Žalobce koupil od žalované firmy na splátky losy a odevzdal agentu žalované firmy jakožto tři první splátky na kupní cenu losy určené přesně podle serií a čísel. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované vydání losů, jež jí dal jako tři první splátky kupní ceny s tím, že se žalovaná může sprostiti povinnosti vrátiti losy tím, že zaplatí žalobci 3.000 Kč, odůvodňuje žalobu tím, že při smlouvě nebylo šetřeno předpisů zákona ze dne 30. června 1878, čís. 90 ř. zák., důsledkem čehož byla kupní smlouva neplatná. Žalovaná firma namítla započtením vzájemnou pohledávku 3.620 Kč na náhradu výloh, jí ze smlouvy vzešlých. Procesní soud první stolice uznal žalovanou povinnou vydati žalobci losy, uvedené v žalobě anebo sprostiti se této po-